NORAKSTS
Lieta Nr.A420767710
A03466 –11/43

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Valmierā 2011.gada 11.maijs

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis G.Ploriņš,

atklātā tiesas sēdē 2011.gada 20.aprīlī izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *A.O.* (personas kods */personas kods/*) pieteikuma par Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka 2010.gada 19.augusta lēmuma Nr.D57/01/ZV062791/1 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā 2010.gada 5.oktobrī saņemts *A.O.* (turpmāk arī pieteicēja) pieteikums par Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka 2010.gada 19.augusta lēmuma Nr.D57/01/ZV062791/1 (turpmāk arī Lēmums) atcelšanu.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2010.gada 8.oktobra lēmumu pieteikums pieņemts un ierosināta administratīvā lieta.

[2] 2010.gasa 3.februārī Rīgas pašvaldības policijas inspektore noformēja administratīvā pārkāpuma protokolu ZV Nr.062791 (turpmāk arī Protokols), kurā konstatēja, ka *A.O.* skaļi atskaņojusi mūziku pēc plkst.23.00, kas traucējis apkārtējo personu mieru, tādējādi viņa pārkāpusi Rīgas domes 2007.gada 19.jūnija saistošo noteikumu Nr.80 „Sabiedriskās kārtības noteikumi Rīgā" (turpmāk – Saistošie noteikumi Nr.80) 4.1.apakšpunkta prasības.

2010.gada 24.februārī Rīgas pašvaldības policijas Vidzemes priekšpilsētas pārvaldes priekšnieka vietnieks pieņēma lēmumu Nr.D57/03/ZV062791 (turpmāk arī Sākotnējais lēmums), ar kuru pieteicēja par Saistošo noteikumu Nr.80 4.1.apakšpunkta prasību neievērošanu sodīta ar naudas sodu Ls 20 apmērā.

Šo lēmumu pieteicēja apstrīdēja, un Rīgas pašvaldības policijas (turpmāk arī atbildētājs vai Pašvaldības policija) priekšnieks ar Lēmumu Sākotnējo lēmumu atstāja negrozītu.

[3] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicēja vērsās Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot to atcelt turpmāk norādīto iemeslu dēļ.

[3.1] 2010.gada 21.janvārī dzīvoklī */adrese/*, pieteicēja svinēja vārda dienu, dzīvoklī notika sarunas un skanēja mūzika, bet tādā skaļumā, kas netraucēja apkārtējo kaimiņu naktsmieru un viennozīmīgi trokšņa lielums nepārkāpa nekādus pieļaujamos lielumus.

[3.2] Pieteicēja uzskata, ka Saistošo noteikumu Nr.80 4.punkta mērķis un saturs ietver sevī domu, ka ir nepieciešams objektīvi konstatēt un izvērtēt trokšņa esamību un tā traucējumu apkārtējiem, un vienas vienīgas personas neadekvātais viedoklis nedrīkst kalpot par pamatu, lai kādu personu atzītu par vainīgu minētās normas izpratnē.

Pieteicēja norāda, ka dzīvoklī ievācās 2009.gada martā un kā redzams no lietā esošā policijas ekipāžu izsaukumu saraksta, tad jau pirms pieteicējas ievākšanās no stāvu zemāk dzīvojošā kaimiņa *N.K.* tikuši reģistrēti trīs izsaukumi par miera traucēšanu par iepriekšējiem 98.dzīvokļa iemītniekiem. Tai pat laikā no citiem kaimiņiem nekad nav bijis ne izsaukums, ne iebildumi, ne kāda cita rakstura pretenziju. Pieteicēja uzskata, ka tas uzskatāmi pierāda, ka *N.K.* pretenzijām par naktsmiera traucēšanu būtu jāapstiprinās arī ar citu kaimiņu liecībām, lai konstatētu Saistošo noteikumu Nr.80 4.punktā paredzētā pārkāpuma sastāvu.

[3.3] Nav patiess atbildētāja apgalvojums, ka 2010.gada 21.janvāra naktī ap plkst.23.53 policijas darbinieki ilgstoši klauvējuši un zvanījuši pie dzīvokļa durvīm, bet neviens tās neesot atvēris, vienlaikus turpinot atskaņot skaļu mūziku. */adrese/* mājā visos stāvos ir kāpņu telpas slēdzamās durvis un bez durvju atslēgas policijas darbinieki pie pieteicējas dzīvokļa durvīm nokļūt nevarēja, stāvot pie kāpņu telpas durvīm nekādu mūziku vai skaļu sarunāšanos dzirdēt nav iespējams. Ja kāds būtu zvanījis pie durvīm, pieteicēja tās noteikti būtu atvērusi un faktu, ka neviena persona tajā vakarā pie durvīm neklauvēja un nezvanīja, var apstiprināt personas, kuras atradās dzīvoklī. Policijas darbinieku ziņojumi lietā var tikai apstiprināt faktu, ka dzīvoklī skanēja mūzika, ko pieteicēja nenoliedz, bet uz policijas darbinieku liecību pamata nav iespējams konstatēt vai pierādīt trokšņa traucējuma esamības faktu, jo to var apliecināt tikai mājā faktiski dzīvojošie kaimiņi.

[3.4] Lēmumā nav atspoguļots un dots vērtējums tam, ka policijas darbinieki aptaujāja blakus atrodošos dzīvokļu iemītniekus, un neviens, tai skaitā pensijas vecuma sieviete, kas dzīvo blakus dzīvoklī, nekādu skaļu mūziku minētajā vakarā nav dzirdējuši un arī viņu naktsmiers nav traucēts, kas apliecina, ka *N.K.* prasības pret klusumu nav objektīvi izpildāmas un līdz ar to neizpildāmu, subjektīvu prasību neievērošanai nedrīkst būt administratīvas sekas soda naudas veidā.

[3.5] Pieteicēja uzskata, ka *N.K.* ir nezināma nepatika pret pieteicēju, 98.dzīvokļa iemītniekiem vai dzīvokļa īpašnieci kopumā, kas izskaidro daudzo izsaukumu esamību, lai gan objektīva pamata tam nekad nav bijis. Pieteicēja arī norāda, ka nekad dzīvē šo kaimiņu nav satikusi un nav runājusi, tāpēc nevar izskaidrot iesniegumā norādītos melus, ka viņš vairākkārt ir bijis pie pieteicējas dzīvokļa durvīm un personīgi aizrādījis par skaļo mūziku.

[3.6] Sākotnējā paskaidrojumā pieteicēja atzina mūzikas atskaņošanas faktu un sarunu esamību, jo tas atbilda patiesībai, bet pieteicēja nav atzinusi vainu Saistošo noteikumu Nr.80 4.punkta pārkāpšanā, kā tas norādīts policijas lēmumā, ka ar savām darbībām attiecīgajā vakarā būtu traucējusi apkārtējo

kaimiņu naktsmieru, jo mūzikas skaļums nebija tāds, lai kāds no kaimiņiem tiktu traucēts.

[3.7] Pieteicējai nav saprotams, kāpēc uzsākta viņai piemērotās soda naudas piedziņa, ja lēmums administratīvā pārkāpuma lietā nav stājies spēkā. Policijas rīcības dēļ kopējā soda naudas summa ar piedziņas izdevumiem ir Ls 40,14, ko pieteicēja samaksāja, baidīdamās, ka minētā summa līdz lietas izskatīšanas pabeigšanai pieaugs vairākkārt. Tomēr fakts, ka pieteicēja soda naudu samaksāja, neapliecina to, ka viņa savu vainu administratīvā pārkāpuma lietā atzinusi.

[4] Administratīvajā rajona tiesā 2010.gada 1.novembrī saņemts atbildētāja rakstveida paskaidrojums *(lietas 55.lapa)*. Savā rakstveida paskaidrojumā tiesai atbildētājs norāda, ka pieteicējas pieteikums ir nepamatots un noraidāms, pamatojoties uz turpmāk norādītajiem apstākļiem.

Atsaucoties uz Saistošo noteikumu Nr.80 4.1.apakšpunkta un minēto noteikumu 15.punkta tiesisko regulējumu, atbildētājs vērš uzmanību uz to, ka atbildība tiek paredzēta par trokšņošanu, ja tas traucē apkārtējo personu mieru un troksnim nav pastāvīgs raksturs. Līdz ar to, ņemot vērā, ka pieteicējas valdījumā esošajam trokšņa avotam nav pastāvīgs raksturs, lai konstatētu, vai ir pārkāpta kārtība, pietiek ar konstatējumu, ka troksnis traucē apkārtējo naktsmieru.

[5] Tiesas sēdē nepiedalījās ne pieteicēja, ne arī atbildētāja pārstāve. Pieteicēja 2011.gada 20.aprīlī plkst.11.30, tātad jau pēc tiesas sēdes, lūgusi izskatīt lietu pēc būtības rakstveida procesā *(lietas 65.lapa)*. Savukārt atbildētāja pārstāve 2011.gada 19.aprīlī tiesu informējusi par savu neierašanos un lūgusi lietu izskatīt bez viņas klātbūtnes *(lietas 62.lapa)*.

Izvērtējot lietas apstākļus un tājā esošos dokumentus, tiesa atzina, ka lietu var izskatīt bez pieteicējas un atbildētāja pārstāves klātbūtnes, jo lietā esošie materiāli ir pietiekami.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar procesa dalībnieku lietā iesniegtajiem rakstveida paskaidrojumiem, secina, ka pieteikums *ir noraidāms*.

[7] Tiesa konstatē, ka ar pārsūdzēto Lēmumu atbildētājs atstājis negrozītu Rīgas pašvaldības policijas Vidzemes priekšpilsētas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2010.gada 24.februāra lēmumu Nr.D57/03/ZV062791 par pieteicēja izdarīto Saistošo noteikumu Nr.80 4.1.apakšpunkta pārkāpumu un saskaņā ar Saistošo noteikumu Nr.80 15.punktu piemēroto naudas sodu – Ls 20 apmērā, bet sūdzību noraidījis.

Tādējādi tiesai jānoskaidro, vai pieteicēja ir pārkāpusi Saistošo noteikumu Nr.80 4.1.apakšpunkta prasības un atbildētājs Lēmumu ir pieņēmis pamatoti.

[8] Saistošo noteikumu Nr.80 4.1.apakšpunkts noteic, ka Rīgas administratīvajā teritorijā aizliegts trokšņot, ja tas traucē apkārtējo personu mieru, iestāžu, organizāciju normālu darbību, bet nav saistīts ar satiksmi vai

pasākumiem, kas saskaņoti ar Rīgas pilsētas izpilddirektoru, un troksnim nav pastāvīgs raksturs.

Tādējādi, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši šai tiesību normai, nepieciešams konstatēt, ka persona Rīgas administratīvajā teritorijā izraisījusi troksni, kas traucējis apkārtējo personu mieru, iestāžu, organizāciju normālu darbību, bet nav saistīts ar satiksmi vai pasākumiem, kas saskaņoti ar Rīgas pilsētas izpilddirektoru.

[9] No izskatāmās lietas materiāliem tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka 2010.gada 21.janvārī plkst.23.53 pieteicējas īrētajā dzīvoklī */adrese/*, svinēta viņas vārda dienā, tai skaitā atskaņota mūzika. Tātad lietā nav strīda, ka pieteicēja radījusi troksni Rīgas administratīvajā teritorijā. Lietā nav strīda arī par to, ka pieteicējas vārda dienas svinēšanas pasākums nebija saskaņotas ar Rīgas pilsētas izpilddirektoru.

Lietā strīds ir par to, vai, radot ar mūzikas skaņas iekārtu troksni dzīvoklī */adrese/*, pieteicēja ir izdarījusi Saistošo noteikumu Nr.80 4.1.apakšpunktā paredzēto administratīvo pārkāpumu, proti, vai ir traucējusi apkārtējo personu mieru. Līdz ar to, vai atbildētāja lēmums ir pamatots un tiesisks.

[10] Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu pirmajā daļā minētos faktus cita starp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar liecinieku liecībām un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tātad par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā var kalpot protokoli, personas iesniegumi un paskaidrojumi, liecinieku liecības, kā arī policijas darbinieku sastādītie ziņojumi.

Ar lietas materiāliem tiesa konstatē turpmāk norādītos pierādījumus.

[10.1] 2010.gada 21.janvārī plkst.23.53 no *N.K.* pieņemtais iesniegums, kurā norādīts, ka minētajā datumā viņš izsaucis policijas darbiniekus, jo kaimiņi no 98.dzīvokļa skaļi trokšņo, bļaustās, atskaņo skaļu mūziku, tādējādi traucējot viņa mieru. Savā iesniegumā *N.K.* arī norādījis, ka traucējumi notiek regulāri, bet tiem nav patstāvīga rakstura. Viņš divas reizes runājis ar dzīvokļa iemītnieci, bet brīdinājumi netiek ņemti vērā *(lietas 12.lapa)*.

[10.2] Pašvaldības policijas Vidzemes priekšpilsētas pārvaldes sabiedriskās kārtības sargāšanas nodaļas inspektora *I.B.* 2010.gada 22.janvāra ziņojums, kurā viņš norādījis, ka 2010.gada 21.janvārī, pildot darba pienākumus kopā ar inspektoriem *J.S.* un *R.S.*, plkst.23.36 no dežuranta saņēmis izsaukumu uz adresi */adrese/*, kur tiek traucēts naktsmiers. Ierodoties minētajā adresē plkst.23.50, dzīvokļa Nr.89 (izsaucēja dzīvoklis) durvis atvēris *N.K.*, kurš paskaidrojis, ka kaimiņi no 98.dzīvokļa skaļi bļaustoties, mētājot uz grīdas

priekšmetus, kā arī skaļi atskaņojot mūziku. *I.B.* savā ziņojumā norāda, ka, atrodoties izsaucēja dzīvoklī, bija dzirdams ka augšstāvā skaļi bļaustās cilvēki, kā arī skan skaļa mūzika. Pēc iesnieguma pieņemšanas ap plkst.00.05 policijas darbinieki uzgājuši pie 98.dzīvokļa. Pieejot pie minētā dzīvokļa ārdurvīm, tajā bija dzirdama skaļa mūzika un skaļas sarunas. Tomēr zvanot un klauvējot pie ārdurvīm, tās neviens neatvēra, bet skaļā mūzika un sarunas turpinājās. Adresi policijas darbinieki atstājuši plkst.00.10 *(lietas 16.lapa)*.

[10.3] Pieteicējas 2010.gada 3.februāra paskaidrojums, kurā viņa norādījusi, ka 2010.gada 21.janvārī pie viņas ciemos */adrese/* bijuši draugi, ar kuriem kopā svinēta pieteicējas vārda diena. Tomēr viņa nav zinājusi, ka ar mūzikas atskaņošanu dzīvoklī viņa traucējusi apakšējam kaimiņam no 89.dzīvokļa. Vienlaicīgi pieteicēja norādījusi, ka apakšējais kaimiņš ar viņu nekad par miera traucēšanu nav runājis *(lietas 13.lapa)*.

[10.4] Pašvaldības policijas Vidzemes priekšpilsētas pārvaldes administratīvās grupas inspektores *B.K.* 2010.gada 3.februāra ziņojums, kurā viņa norādījusi, ka 2010.gada 27.janvārī veikusi mājas */adrese/*, apsekošanu. Apsekošanas laikā dzīvoklī Nr.97 sastaptā *T.T.* norādījusi, ka nav dzirdējusi mūzikas atskaņošanu 2010.gada 21.janvārī. Arī dzīvoklī Nr.99 sastaptā *A.J.* mutiski paskaidrojusi, ka mūzikas atskaņošanu no dzīvokļa Nr.98 2010.gada 21.janvārī viņa nav dzirdējusi, bet vienlaicīgi viņa arī norādījusi, ka skaņai ir tendence iet uz augšu un leju, bet ne uz sāniem, tādēļ blakus esošos dzīvokļos mūzikas atskaņošana nav dzirdama *(lietas 17.lapa)*.

[11] Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmā daļa noteic, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Tiesa, izvērtējot pieteicējas 2009.gada 29.marta sūdzībā *(lietas 21. un 21.lapa)* un pieteikumā minēto, ka dzīvoklī notikušas sarunas un skanējusi mūzika tādā skaļumā, kas nav traucējušas apkārtējo personu mieru, salīdzinājumā ar *N.K.* 2010.gada 21.janvāra iesniegumā un Pašvaldības policijas darbinieka *I.B.* 2010.gada 22.janvāra ziņojumā norādīto, konstatē, ka tie atšķiras daļā par faktiskajiem apstākļiem, proti, vai pieteicējas dzīvoklī radītais troksnis traucējis apkārtējo personu mieru.

Izvērtējot pieteicējas argumentu, ka dzīvoklī notikušās sarunas un skanošā mūzika nav traucējusi apkārtējo personu mieru, tiesa secina, ka šajā lietā nav neviena pierādījuma, kas apstiprinātu šo pieteicējas argumentu. Arī Pašvaldības policijas Vidzemes priekšpilsētas pārvaldes administratīvās grupas inspektores *B.K.* 2010.gada 3.februāra ziņojumā minētais, ka, 2010.gada 27.janvārī aptaujājot pieteicējas kaimiņus, 97. un 98.dzīvoklī dzīvojošās *T.T.* un *A.J.* 2010.gada 21.janvārī nav dzirdējušas mūzikas atskaņošanu dzīvoklī Nr.98, nepierāda, ka *N.K.* miers nav traucēts. Minētais nepārprotami pierāda to, ka pieteicējas atskaņotā mūzika nav traucējusi ne *T.T.*, ne arī *A.J.*

Turpretim lietā ir divi pierādījumi, proti, *N.K.* 2010.gada 21.janvāra iesniegums un Pašvaldības policijas darbinieka *I.B.* 2010.gada 22.janvāra

ziņojums, kuros konstatētie faktiskie apstākļi tieši norāda, ka pieteicējas dzīvoklī notikušās sarunas un atskaņotā mūzika radījusi tādu troksni, kas traucējis *N.K.* naktsmieru. To, ka šāda *N.K.* naktsmiera traucēšana bija iespējama, norāda arī pati pieteicēja savā sākotnējā 2010.gada 3.februāra paskaidrojumā, minot par svinībām, draugu ciemošanos un mūzikas atskaņošanu. Bez tam arī Pašvaldības policijas Vidzemes priekšpilsētas pārvaldes administratīvās grupas inspektores *B.K.* 2010.gada 3.februāra ziņojumā minētais *A.J.* mutiskais paskaidrojums, ka skaņai ir tendence iet uz augšu un leju, bet ne uz sāniem, pēc būtības norāda uz konkrētās ēkas īpatnībām trokšņa izplatībā.

Vienlaicīgi tiesa konstatē arī pretrunas starp pieteicējas pieteikumā minēto, ka neviens pie viņas durvīm naktī no 2010.gada 21. uz 22.janvāri nav ne zvanījis, ne arī klauvējis, un Pašvaldības policijas darbinieka *I.B.* 2010.gada 22.janvāra ziņojumā norādīto, ka 2010.gada 22.janvārī ap plkst.00.05 policijas darbinieki uzgājuši zvanījuši un klauvējuši pie 98.dzīvokļa ārdurvīm, bet tās neviens nav atvēris un skaļā mūzika un sarunas turpinājušās.

Tiesa konkrētajā gadījumā augstāku ticamību piešķir policijas darbinieka norādītajiem faktiem ziņojumā pretēji pieteicējas pieteikumā minētajam. Tiesa uzskata, ka policijas darbiniekiem nav pamata norādīt lietas faktiskajiem apstākļiem neatbilstošus faktus. Savukārt pieteicēja ir ieinteresēta noliegt pārkāpuma izdarīšanu, lai nesaņemtu sodu.

Lai gan policijas darbinieku sastādītie dokumenti (arī protokoli un ziņojumi) paši par sevi nav uzskatāmi par absolūti ticamiem un neapstrīdamiem, tomēr policijas darbinieku sastādītajiem dokumentiem par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir pieļāvuši nepilnības vai kļūdas dokumentu sastādīšanā, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra sprieduma lietā AA 13-05/5 17.1.apakšpunktu, 2005.gada 9.decembra sprieduma lietā 666-05/5 15.1.apakšpunktu)*. Policijas darbinieka ziņojums pats par sevi nav uzskatāms par absolūti ticamu un neapstrīdamu. Tomēr, lai apšaubītu policijas darbinieka sniegtās ziņas, kas ir arī apstiprinātas ar rakstveida pierādījumiem, konkrētajā gadījumā ar administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu, lietā ir jāpastāv īpašiem apstākļiem, kas spēj šādas šaubas izraisīt *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 19.oktobra sprieduma lietā Nr.113007108 9.punktu)*.

Tiesa izskatāmajā lietā neatrod nevienu ticamu un pārliecinošu pierādījumu tam, ka Pašvaldības policijas Vidzemes priekšpilsētas pārvaldes sabiedriskās kārtības sargāšanas nodaļas inspektors *I.B.* būtu ieinteresēts ziņojumā norādīt faktiskos apstākļus, kas patiesībā nav notikuši.

Ņemot vērā visu šajā sprieduma punktā minēto, tiesa atzīst, ka izskatāmajā lietā ir pierādīts tas faktiskais apstāklis, ka 2010.gada 21.janvārī laika posmā vismaz no plkst.23.53 līdz 2010.gada 22.janvāra plkst.00.10, pieteicējas dzīvoklī */adrese/*, notikušās sarunas un atskaņotā mūziku radījusi tādu troksni, kas traucējis *N.K.* naktsmieru.

[12] Pieteicēja norādījusi, ka nav pārkāpusi nekādus pieļaujamos trokšņa lielumus, pēc būtības norādot uz noteikta lieluma akustiskā trokšņa pārsnieguma konstatēšanu.

Saistošo noteikumu Nr.80 4.1.apakšpunktā paredzēta atbildība par prettiesisku darbību, kas apdraud noteikto sabiedrisko kārtību, tai skaitā arī sabiedrisko mieru. Šajā tiesību normā paredzētais pārkāpums izpaužas darbībā – trokšņa radīšanā, kuras rezultātā pilsētas teritorijā tiek traucēts iedzīvotāju miers, iestāžu vai organizāciju normāla darbība, bet nav saistīts ar satiksmi vai pasākumiem, kas saskaņoti ar Rīgas pilsētas izpilddirektoru. Pie tam radītais troksnis var arī nepārsniegt tiesību normās noteiktos normatīvus, bet tomēr tas var traucēt gan iedzīvotāju mieru, gan arī iestāžu vai organizāciju normālu darbību. Tādēļ objektīvie apstākļi, proti, vai vainīgās personas darbības traucē iedzīvotāju mieru, iestāžu vai organizāciju normālu darbību, izvērtējami katras konkrētas lietas ietvaros. Šādos gadījumos nav izšķirošas nozīmes radīto akustisko trokšņu rādījumiem, bet gan faktiskajam apstāklim, ka troksnis traucējis iedzīvotāju mieru, iestāžu vai organizāciju normālu darbību. Akustisko trokšņu rādījumiem būtu būtiska nozīme gadījumā, ja pieteicēju sauktu pie administratīvās atbildības par LAPK 167.[1] pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, proti, par tāda trokšņa radīšanu, kas pārsniedz attiecīgajā diennakts stundā noteikto akustiskā trokšņa pieļaujamo normatīvu vai vides trokšņa robežlielumu *(sal. sk. Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 20.septembra sprieduma lietā Nr.A42685809 10.punktu)*.

Izskatāmajā lietā pieteicēja ir saukta pie administratīvās atbildības nevis par akustiskā trokšņa pieļaujamo normatīvu pārsniegumu, bet par trokšņa radīšanu, kura rezultātā Rīgas pilsētas teritorijā tika traucēts *N.K.* miers.

[13] Pieteicēja arī norādījusi, ka vienīgi *N.K.* neadekvātais viedoklis nedrīkst kalpot par pamatu viņas atzīšanai par vainīgu.

Kā jau tiesa to norādīja sprieduma 10. un 11.punktā *N.K.* iesniegums nav vienīgais pierādījums, pamatojoties uz kuru pieteicēja atzīta par vainīgu konkrētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, jo ir arī otrs tiešais pierādījums, proti, Pašvaldības policijas darbinieka *I.B.* 2010.gada 22.janvāra ziņojums, kas apliecina *N.K.* viedokļa adekvātumu.

Vienlaicīgi tiesa norāda uz to, ka informācija no *N.K.* par miera traucēšanu, kas notikusi no dzīvokļa, kuru īrē pieteicēja, Pašvaldības policijā saņemta arī iepriekš, konkrēti 2009.gada 22.janvārī plkst.22.00 un 2009.gada 8.februārī plkst.01.54, tomēr šajos gadījumos, pretēji konkrētajam gadījumam, miera traucēšana netika konstatēta *(lietas 15.lapa)*.

[14] Saskaņā ar LAPK 22.pantu administratīvais sods tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī, lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā arī citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus. Saskaņā ar LAPK 32.panta pirmo daļu sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

Noteikumu Nr.80 15.punkts noteic, ka par 4.1.apakšpunktā noteikto prasību neievērošanu, ja pārkāpums ir izdarīts laikā no plkst.23.00 līdz plkst.07.00, fiziskajām personām uzliek naudas sodu no Ls 20 (divdesmit latiem) līdz Ls 150 (simt piecdesmit latiem).

Attiecībā par piemēroto naudas sodu tiesa atzīst, ka šajā gadījumā nav iespējams lemt par to, vai naudas sods ir nepieciešams, un tas ir piemērots, jo sankcija neparedz nepiemērot naudas sodu vispār. Līdz ar to ir lemjams jautājums tikai par tā apmēru.

Pieteicējai piemērota minimālā Noteikumu Nr.80 15.punktā paredzētā sankcija – Ls 20 (divdesmit lati). Līdz ar to naudas soda apmērs atbildētājam nebija jāpamato ar apstākļiem, kas ņemami vērā saskaņā ar LAPK 32.panta otro daļu (pārkāpuma raksturs, mantiskais stāvoklis, atbildību mīkstinošie un pastiprinošie apstākļi). Nosakot minimālo iespējamo soda apmēru par šāda veida pārkāpumu, lietderības apsvērumus ir izdarījis Saistošo noteikumu izdevējs. Tādējādi tiesa atzīst, ka pieteicējai piemērotais naudas sods Ls 20 apmērā ir tiesisks un atbilstošs izdarītajam pārkāpumam.

[15] Ņemot vērā visu iepriekš minēto, tiesa secina, ka administratīvā soda piemērošanā atbildētājs ievērojis LAPK noteikto lietvedību administratīvo pārkāpumu lietās. Atbildētājs, atkārtoti izskatot lietu pēc būtības, ir izvērtējis izdarīto pārkāpumu, lietā esošos pierādījumus un no tiem izrietošos loģiskos secinājumus. Lēmums atbilst Administratīvā procesa likuma un LAPK noteikumiem, izdots ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un materiālo tiesību normas, tādēļ tiesai nav pamata to atcelt.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka 2010.gada 19.augusta lēmums Nr.D57/01/ZV062791/1" ir tiesisks un pamatots, bet pieteicējas pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu, 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka 2010.gada 19.augusta lēmumu Nr.D57/01/ZV062791/1.

Noraidīt *A.O.* pieteikumu par Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka 2010.gada 19.augusta lēmuma Nr.D57/01/ZV062791/1 atcelšanu.

Tiesas spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2011.gada 11.maijā.

Tiesnesis *(paraksts)* G.Ploriņš

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnesis_____G.Ploriņš
Valmierā, 2011.gada 11.maijā